

Obrana Sokratova

O vzoru svém chci ódu pět,
ač neznám prosodie.
Odpusťte ten špatný tón,
nevkusnost melodie.

Já mezi všemi reky
za hrdinu vybrala
si – divte se – Sokrata,
bych jako on jednala.

Někteří možná namítnou:
„Nevíš, co dneska letí,
ve společnosti konzumu
je myšlení jen smetí.

Nejlépe nechat mudrce
na skládce starých časů,
svět bez váhání poslal by
je – v lepší verzi – k d'asu.

Hleď, na úvahy není kdy
v té době plné zmatků,
dnes máme už dost hloubání,
však málo hmotných statků.“

Jak ubrániti ideál,
když naň se hana valí?
Tu jaké zbraně použít
váhá i věci znalý.

Zda pro cit hledat výrazu,
který přec nejspíš schází,
vždyť slova příliš povrchní
myšlénky hloubku kazí.

Snad v boji onom šlechetném
na pomoc vzít si klišé
a pak nad vlastním patosem
si naříkati tiše?

Či dlouhou, jak to bývává,
si knižní pasáž zvolit
a nudou oponenta
tak hrdě k spánku skolit?

Neb uchýlit se k žertu,
jenž cynismem zas hřmí,
a výčitkám tak s klidem
dát sežrat svědomí?

Já mám však jeden argument
a nad ten jistě není.
On předčí všechny fráze
i mdlé výlevy snění.

Krom reka obhajoby
též jasně vymezuje,
v čem zrovna tento mudřec
mě tolik inspiruje.

Já přiblížit bych chtěla
se jemu v onom směru,
ač nyní se to nezdá,
věřte přec. Na mou věru!

To proto právě Sokrata
já za vzor vzala sobě,
že nepsal a psát nebude,
anžto dnes tlí již v hrobě. (Eva Zvárová)